

# РЕШЕНИЕ

№ 4782

гр. София, 12.02.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,**  
в публично заседание на 03.02.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Младен Семов**

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **12274** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на В. С., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], жк. "Р., " [жилищен адрес] чрез адв. Б. – САК, с посочен по делото съдебен адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] 04, тел.: [ЕГН] срещу Решение № 2153-20-251/10.10.2024г. на директора на ТП на НОИ – С. – град, с което е отхвърлена жалбата срещу Разпореждане № [ЕГН]/65 от 23.08.2024г на длъжностно лице по пенсионно осигуряване с което е отказано отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Иска се отмяна на съдебният акт, като постановен съобразно чл.18 ал.4 НПОС, която подзаконова норма обаче противоречи на закона – чл.69б ал.1 т. 1 и т.2 КСО. Успоредно с това – и двете норми са неправилно приложени. В частност:

Жалбоподателката е [дата на раждане] С оглед критерия по чл.69б ал.1 т.1 и т.2 КСО и данните по преписката/ТК, удостоверения за трудов стаж/ тя е придобила право на пенсия за осигурителен стаж и възраст за ранно пенсиониране по чл.69б ал.1 т.12 и т.2, тъй като е отговаряла на всички изисквания към датата на подаване заявление за пенсиониране, като е навършила 51г., 10м и 15дни, придобила е 26г., 4м. и 10 дни осигурителен стаж от първа категория /ответника сам признава първа категория/, като държавен служител по ЗМВР и ЗИНЗС, сборът от осигурителен стаж, приравнен към трета категория/43г. 11м. и 7 дни/ и възрастта и се равнява на 95г. 9м. и 22дни, с което

надвишава изискуемия по закон сбор от 94г. и близо година и 4м.

Същевременно ответника е приел,че условието на чл.69 КСО е неприложимо не поради липсващ стаж,а поради ненавършена възраст,т.е.,че чл. 69б ал.1 КСО е неприложим с оглед нормата на чл.18 ал.4 НПОС. Успоредните хипотези на чл. 69 и чл.69б КСО са еднакво приложими при наличие на фактическия състав,който уреждат,като при наличие на една от тях или приложимост и на двете следва да се приложи по-блатоприятната възможност за зааявителя. Н. от наредба не може да преустанови действието на норма от закон/кщодекс/В тази връзка и съгласно чл.5 ал.1 АПК следва да се приложат нормите на КСО, в която връзка се позовава на решения на ВАС по адм.д. № 10189/2020 и адм.д. № 9879/2020г.

Ответната страна – директора на ТП на НОИ С.-град изразява становище за неоснователност на жалбата с аргументи,аналогични с инкорпорираните в постановеният от него и оспорван понастоящем,акт и които съдът ще възпроизведе в относимата им част, по-долу в решението.

С оглед проверката по чл. 158 от АПК, съдът счита, че жалбата е редовна/с отстранена нередовност от 13.12.2024г./, като подадена в съответствие с изискванията за форма, съдържание и приложения.

В ъответствие с изискването на чл.159 от АПК, съдът намира същата за допустима, като подадена от активно легитимирано лице, в срока и срещу подлежащ на обжалване акт по чл.118 ал.1 от КСО и при липса на отрицателни процесуални предпоставки.

По съществото на спора,с оглед твърденията на страните и предмета на служебна проверка,съдът съобрази:

Със заявление от 06.08.1014г. жалбоподателката е поискала да и бъде отпусната лична пенсия за ОСВ по чл.69б ал.1 т.1 КСО, като е приложила към него и изискуемите документи по чл.2 НПОС.

Във връзка с така подаденото заявление,длъжностното лице по пенсионно осигуряване е установило,че В. С. има осигурителен стаж за периода 14.04.1998г. до 05.08.2024г. в структурите на ГДИН на длъжност държавен служител по ЗМВР, като въз основа на удостоверение от 05.08.2024г. е прието,че лицето продължава да работи и към настоящият момент. На тази база е зачетен осигурителен стаж от 26г.,04м. и 10дни от първа категория като държавен служител по ЗИНЗС/режима по ЗМВР/. Въз основа на чл.104 КСО общият осигурителен стаж превърнат към трета категория е определен на 43г.11м. и 4дни. Към датата на заявлението заявителката е навършила 51г.,10м. и 15дни,като сборът от осигурителен стаж и възраст е определен на 95г. 9м. и 22дни.

На тази база и с Разпореждане № [ЕГН]/65 от 23.08.2024г на длъжностно лице по пенсионно осигуряване е прието,че заявителката е държавен служител по смисъла на ЗМВР и е в обхвата на чл.69 ал.2 КСО а не на чл.69б ал.1 КСО/т.е. полагала е труд от първа категория която съгласно чл.104 ал.1 КСО се определя с акт на МС – ПКТП – до 31.12.1999г. и НКТП от 01.01.2020г. В тази връзка - изискуемата възраст по чл.69 ал.2 КСО не е навършена,респ. има недостигащ стаж положен като държавен служител,респ. не е налице хипотезата на чл.18 ал.4 НПОС.

Срещу така постановеното разпореждане е депозирана жалба,при разглеждане на която и във връзка с повторно извършена проверка,ответника,с процесно обжалваният акт е приел,че :

Изискванията за придобиване право на пенсия по чл. 69 ал.2 КСО и чл.69б. ал.1 КСО

са коренно различни, доколкото законодателят изисква реалното полагане на труд при условия от първа категория, която се признава за конкретно определени с акт на МС, длъжности, съгласно чл.104 КСО. Длъжностите в конкретните производства в които положеният труд се квалифицира като първа категория при пенсиониране са определени в ПКТП – до 31.12.1999г. и НКТП от 01.01.2020г.

Установено е, че полаганият от заявителката труд не е на длъжности от посочените в ПКТП и НКТП за първа категория. От друга страна, нормата на 142 ал.1 т.1 и ал.3 ЗМВР признава зачитане на труда като такъв от първа категория, макар да не е положен на длъжности съобразно определения в акт на МС. Следователно двете норми третира различни хипотези. На този фон е посочено, че съгласно чл.18 ал.4 НПОС, лицата, които не са придобили право на пенсия по чл.69 от КСО поради недостигащ стаж, могат да се пенсионира по реда на чл.69б ал.1 и 2 КСО. На база на историографски преглед за измененията от 2016г. на КСО и НПОС е посочено, че съгласно чл.18 ал.4 НПОС /понастоящем/ лицата, които не са придобили право на пенсиониране по чл.69 КСО, поради недостигащ осигурителен стаж, могат да се пенсионира по реда на чл.69б ал.1 и 2 КСО. Т.е. изключението по чл.18 ал.4 НПОС е отнася единствено до продължителността на осигурителния стаж и не засяга изискуемата възраст. След като заявителката е сред лицата работещи в структурите на МВР за нея следва да се преценят условията по чл.69 КСО. Целта на нормативните изменения в КСО от 2016г. е ограничаване ранното пенсиониране и въвеждането на една и съща възраст за пенсиониране на мъжете и жените от специалните ведомства.

В тази връзка отпускането на пенсия по чл.69б КСО при ненавършена възраст по чл.69 КСО би представлявало заобикаляне на закона, тъй като причината отпускане на пенсия по чл.69 КСО следва да е не възрастта а единствено осигурителния стаж, за да се приложи чл.18 ал.4 НПОС. Смыслът на посочената норма от Наредбата е да се даде възможност на лицата от специалните ведомства не да се пенсионира по-рано от определената възраст, а само когато стажът им от първа/втора категория труд е недостатъчен при навършена възраст по чл.69 да ползват правата по чл.69б КСО.

На тази база е посочено, че В. С. попада в персоналният обхват на чл.69 ал.2 КСО, а не на чл.69б ал.1 от КСО. След като няма изискуемият стаж в структурите на МВР и изискуемата възраст за 2024г. – 54г. и 2 месеца, респ. разпоредбата на чл.18 ал.4 е неприложима.

В заключение е посочено, че формалното съответствие с изискванията на чл.69б ал.1 КСО не е основание за заемане на пенсия, предвид, че водещ е характера на действително заеманата длъжност и извършваната дейност, която не попада в обхвата на ПКТП и НКТП.

На тази база съдът приема:

Процесният акт е постановен от компетентен орган, съгласно чл.117 ал.1 т.2 от КСО. Разпореждане № 70031770136/10.06.2024г. също е постановено от компетентен орган предвид изрично приложената към делото Заповед № 1015-21-247/04.12.2018г. на директора на НОИ.

Същите са постановени в писмена форма и съдържат изискуемите законови реквизити, като при постановяването им не е допуснато процесуално нарушения изразяващо с ограничаване правата на заявителя в производството или несъбиране или недопускане на относими за решаващата дейност, доказателства.

Успоредно с това обаче съдът съобрази и приема, че процесното решение е крайно неразбираемо и вътрешно противоречиво. От една страна директора на ТП на НОИ

посочва, че независимо от това, че длъжността на В. С. не е след упоменатите в КНТП и ПКТП, то е налице специална законова норма предоставящи и необходимият статут за признаване първа категория труд, като сочи тази на чл. 142 ал.1 т.1 и ал.3 ЗМВР. От друга страна и в края на акта си сочи, че формалното съответствие с изискванията на чл.69б ал.1 КСО не е основание за отпускане на пенсия, предвид, че водещ е характера на действително заеманата длъжност и извършваната дейност, която не попада в обхвата на ПТКП и НКТП.

Пак в този смисъл от една страна ответника прима, че заявителката разполага с необходимият стаж, но не и достига възраст, която законодателят иска да унифицира при измененията на КСО от 2016г., от друга страна – че нормата на чл.18 ал.4 НПОС се прилага в настоящият казус и тази норма се отнася до продължителността на стажа, а не на възрастта. Успоредно с това причината за отпускане пенсия по чл.69 КСО в който контекст се прилага и чл.18 ал.4 НПОС не е възрастта, а стажа.

Следва да се подчертае – между страните не е налице спор по фактите. Както в жалбата, така и в оспореният акт всъщност е посочено ясно, че към датата на подаване на заявлението си В. С. има осигурителен стаж от 26г., 04м. и 10дни от първа категория като държавен служител по ЗИНЗС/режима по ЗМВР/. Въз основа на чл.104 КСО общият осигурителен стаж превърнат към трета категория е определен на 43г., 11м. и 4дни. Към датата на заявлението заявителката е навършила 51г., 10м. и 15дни, като сборът от осигурителен стаж и възраст е определен на 95г. 9м. и 22дни.

Това позволява на съда да посочи, че:

По силата на чл.69 ал.2 КСО държавните служители по Закона за Министерството на вътрешните работи, Закона за специалните разузнавателни средства и по Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража... придобиват право на пенсия при навършване на възраст 52 години и 10 месеца и при 27 години общ осигурителен стаж, от които две трети действително изслужени като държавни служители по посочените закони.

От своя страна, разпоредбата на чл.69б ал.1 т.1 и т.2 КСО предвижда, че лицата, които са работили 10 години при условията на първа категория труд, придобиват право на пенсия, са навършили възраст до 31 декември 2015 г. 47 години и 8 месеца за жените и 52 години и 8 месеца за мъжете и имат сбор от осигурителен стаж и възраст 94 за жените и 100 за мъжете/т.1/, като от 31 декември 2015 г. възрастта по т. 1 се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с по 2 месеца за мъжете и с по 4 месеца за жените до достигане на 55-годишна възраст.

Между страните не е спорно и настоящият състав също споделя извода, че заявителката е работила по ЗИНЗС на длъжност, чиито стаж се приравнява на този на държавен служител по ЗМВР.

Съгласно нормата на чл.183 ал.3 ЗМВР трудът на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 и ал. 3 при пенсиониране се зачита като първа категория.

С решение № 2291 от 18.02.2021г. по адм.д. № 9879 по описа на ВАС за 2020г., касационната инстанция ясно и недвусмислено е посочила, че :

„Тълкуването и прилагането на разпоредбата на чл. 18, ал. 4 НПОС следва да бъде в смисъл, че има указателен характер за правата по чл. 69 и чл. 69б КСО, което в случая не е необходимо, тъй като разпоредбите на чл. 69 и чл. 69б КСО за норми от закон с равнозначно правно действие и то не може да бъде ограничавано от подзаконова разпоредба. Ако в приложението на чл. 18, ал. 4 НПОС административният орган изведе извод, че има ограничаващ характер то следва да се приложат разпоредбите от

по висок ранг съгласно разпоредбата на чл. чл. 5, ал. 1 АПК“.

ВАС е имал възможност да постанови още,че: „Разпоредбите на чл. 69 и чл. 69б КСО съдържат различни материални предпоставки за упражняване на правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Уредените хипотези по чл. 69 и чл. 69б КСО са еднакво приложими при наличие на фактически състав, които уреждат, като норми от закон с еднакъв ранг. При наличие на една от тях или при приложимост и на двете следва да се приложи по благоприятната правна възможност за заявителя.“/виж решение № 2259 от 18.02.2021г. по адм.д. № 10189 по описа на ВАС за 2021г. и др./.

Така при преценка наличието на факти от хипотезата на чл.69б ал.1 т.1 КСО настоящият състав установи,че към датата на подаване заявлението заявителката е навършила 51г. 10м. и 15дни, както сам посочва и ответника в оспорваният акт. Съгласно т.2 на посочената норма изискуемата възраст за пенсиониране на лицата, работили 10 години при условията на първа категория труд за жени е 47 години и 8 месеца,към която се прибавят по 4 месеца до достигане на 55-годишна възраст.

В тази връзка и след като е безспорно,че заявителката е работила повече от 10г. в условията на първа категория труд по силата на специален закон и като се съобрази,че с увеличението за всяка година от по 4м. за всяка година след 2015г. изискуемата възраст към 2024г. за нея е 50г. и 8м./9г. х 4мес. увеличение – 36м. или 3г./, съдът приема,че като е навършила възраст от 51г. и 10м и 15 дни заявителката отговаря на изискванията на посочената разпоредба.

Всъщност от акта на ответника изобщо не следва дори извод каква възраст би следвало да е навършило лицето за да упражни правата си. Напълно неясно е и изявлението му каква е минималната възраст,която законодателя иска да унифицира. Всъщност и видно от нормата на чл. 69б ал.1 т.2 законодателят унифицира не минимална, а максимална възраст – до навършване на 55г. Посочената норма изобщо не унифицира минималната възраст а предвижда нейното нарастване с годините. Същата обаче не остава унифицирана за всички лица, защото всеки отделен служител е бил на различна възраст към 2015г.,респ. един,макар и работил 10г. първа категория труд ще се пенсионира на 54,друг на 53г.,трети – чак на 55 и прочее в зависимост от това на каква възраст е започнал работа на посочената длъжност и на каква възраст го е „хванало“ изменението.

Успоредно с това, съгласно чл.69 ал.2 КСО държавните служители по Закона за Министерството на вътрешните работи, Закона за специалните разузнавателни средства и по Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража, ... придобиват право на пенсия при навършване на възраст 52 години и 10 месеца и при 27 години общ осигурителен стаж, от които две трети действително изслужени като държавни служители по посочените закони. Очевидно е,че жалбоподателката притежава 26г.4м. и 10дни осигурителен стаж,респ. не отговаря на това условие, както и,че същата е на възраст от 51г. 10м. и 15 дни,респ. не отговаря и на условието-възраст. В този смисъл всички анализи относно приложимостта на тази норма към спора,отвъд дотук изложеното, са ирелевантни.

Именно в контекст като настоящият нормата на чл.18 ал.4 НПОС гласи,че лицата, които не са придобили право на пенсия по чл. 69 КСО поради недостигащ осигурителен стаж, могат да се пенсионира по реда на чл. 69б, ал. 1 и 2 КСО. Видно от данните по делото заявителката не отговаря на условието на чл.69 КСО,но за нея е налице възможност да се пенсионира при условията на чл.69б ал.1 КСО.

На тази база следва да се приеме, че процесният акт е незаконосъобразен. Същият следва да се отмени, а преписката да се изпрати на органа за произнасяне с ясно изложени,непротиворечиви мотиви и при съобразяване указанията за прилагане на закона, изложени в настоящото решение.

С Разпореждане № [ЕГН]/65 от 23.08.2024г., длъжностно лице по пенсионно осигуряване е приело,че е било сезиране с искане за отпускане на лична пенсия за ОСВ по реда на чл.69б ал.1 КСО. Приело,че заявителката няма навършени 54г. и 02м. за календарната 2024г.,респ. няма право на пенсия по реда на чл.69 КСО. Няма право на пенсия за ОСВ и по реда на чл.69б ал.1 КСО, тъй като не отговаря на изискването на чл.18ал.4 НПОС,тъй като няма изискуемата в разпоредбата възраст.

На тази база и съгласно чл. 117 ал.3 директора на ТП на НОИ следваше или да реши въпроса по същество, в съответствие с дотук изложеният смисъл или да отмени разпореждането и да върне преписката за ново разглеждане от длъжностното лице по ПО, ако счита, са налице подлежащи на до/установяване обстоятелства.

При този изход от спора жалбоподателят има право на разноси съобразно нормата на чл.143 ал.1 АПК.

Същите за предявени от съда на основание чл.38 ал.2 вр. чл.38 ал.1 т.2 от Закона за адвокатурата с искане за определяне размерът им съобразно минимума по Наредба № 1/2004.

В посочената нормативна конструкция по ЗАДВ. е регламентирана възможността адвокат да оказва безплатно съдействие на материално затруднени лица за което му се дължи адвокатско възнаграждение в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2.

Макар да липсва легална дефиниция на понятието „материално затруднени лица“, то същото не следва да се прилага автоматично. Нормативната формулировка да е изключително широка, като не съдържа конкретика нито относно степента и вида материално затруднение, нито неговият постоянен или временен характер.

Видно от данните по делото жалбоподателят е държавен служител, заемащ и изпълняващ длъжността си и към настоящият момент.

По делото е налице справка за получаваният доход от жалбоподателката по месеци и по години, който не позволява същата да бъде квалифицирана като материално затруднено лице. Към него следва да се отчете и наличното извлечение от банкова сметка на жалбоподателката.

Това позволява на съда напълно категорично да заключи,че жалбоподателката не представлява материално затруднено лице.

Освен това прилагането на Наредба № 1/2004 с автоматизъм е постановка трайно противоречаща на правото на ЕС.

В едно от своите най-актуални актове в материята,а именно – определение № 50015 от 16.02.2024г. по т.д. № 1908 п описа за 2022, ВКС е постановил ясно,че:

„...представителството по чл.38, ал.1, т.2 ЗА се осъществява само по силата на изявление, че лицата са материално затруднени. Заплащането на

възнаграждение по ЗПП е предпоставено от отчет на адвоката, като конкретният му размер се предлага от адвокатския съвет с оглед вида и количеството на извършваната дейност и се определя от НБПП (чл.38 ЗПП) в границите на посочени минимален и максимален размери, докато с нормата на чл.38, ал.2 ЗА е вменено задължение на съда да присъди минималното възнаграждение по наредбата на съсловната организация, без възможност да го намалява под определения размер.

Възнагражденията, предвидени в наредбата по ЗПП, са значително в по-нисък размер от тези в наредбата по ЗА за един и същи вид работа. Конкретно: по НЗПП за защита по дела с определен материален интерес възнаграждението е от 100 лв. до 360 лв. и може да бъде увеличено с 50% при интерес над 10000 лв., а за приподписване на касационна жалба – от 50 лв. до 120 лв., съответно по Наредба № 1/2004 г. – минималното възнаграждение при интерес до 10000 лв. е 1300 лв., а за изготвяне на касационна жалба или отговор - в размер не по-малко от 1200 лв.

При така посочените особености в правната уредба на адвокатските услуги се установява, че е налице непропорционалност при заплащане на оказвана адвокатска помощ на материално затруднени лица, като са създадени два режима, преследващи идентични цели, но постигащи различни крайни резултати в разрез с принципите на конкурентност. Несъответствието се изразява в това, че са създадени облекчени условия за осъществяване на безплатно процесуално представителство за материално затруднени лица по ЗА (без преценка от съда на икономическото им състояние), като въпреки това насрещната страна е задължена да възмезди правната защита в по-висок размер от този по НЗПП и то такъв, който е приет от съсловната организация на адвокатите и е обвързващ за съда. В този смисъл социалната помощ се прехвърля изцяло в тежест на насрещната страна, а адвокатска услуга, независимо че е била поета за изпълнение с тази цел, престава да се счита за предоставена в обществен интерес, след като възнаграждението на адвоката се определя в размер, под който той не би могъл да договаря дори и в общия случай.

Несъразмерност има и при възмездяване на процесуалното представителство, осъществявано от юрисконсулт по чл.78, ал.8 ГПК и това на адвокат по чл.38, ал.2 ЗА, като и в двете хипотези възнаграждението не е уговорено в договор за правна защита по конкретно дело, а се определя от съда, който е обвързан от размерите по две различни наредби, независимо че услугата се осъществява винаги от правоспособни юристи. Действително при определяне на възнаграждение от съда по НЗПП съществува възможност за преценка на фактическата и правна сложност на делото предвид посочените минимални и максимални размери, а ограничението до максималния размер по чл.78, ал.8 ГПК отразява обстоятелство, че юрисконсултът работи по договор с представлявания. Независимо от това насрещната страна понася в различен размер отговорността за разносните в зависимост от избора на доверителя – дали да се представлява от юрисконсулт или от адвокат.

Решението на Висшия адвокатски съвет за приемане на наредба за определяне на минимални размери на адвокатските възнаграждения представлява съгласуване на цените от всички участници на пазара на адвокатски услуги и преследваните цели,

дори и същите да са легитимни за този сектор, не могат да се постигат чрез възлагане на задължение на съда при безплатно процесуално представителство възнаграждението да бъде в посочения в наредбата минимален размер.

Въведеното с чл.38, ал.2 ЗА правило, че съдът присъжда възнаграждение в определения от Висшия адвокатски съвет размер, който е значително по-висок от приложимите размери в аналогични случаи, без възможност на съда да прецени вида, количеството и сложността на извършената работа, създава изкуствени икономически бариери при защитата на правата и интересите на участниците в гражданския процес и представлява нарушение на конкуренцията по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС, в какъвто смисъл е даденото тълкуване в решението по дело C-438/22 на СЕС. По изложените съображения нормата на чл. 38, ал. 2 ЗА, препращаща към Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатски възнаграждения не съответства на правото на ЕС, поради което не следва да се прилага. Посочените в наредбата размери на адвокатските възнаграждения могат да служат единствено като ориентир при определяне служебно на възнаграждения, но без да са обвързващи за съда. Тези размери, както и приетите за подобни случаи възнаграждения в НЗПП, подлежат на преценка от съда с оглед цената на предоставените услуги, като от значение следва да са: видът на спора, интересът, видът и количеството на извършената работа и преди всичко фактическата и правна сложност на делото“.

Посочените съображения настоящият състав възприема изцяло, като счита за напълно недопустима една нормативна постановка като процесната,изразяваща се в създаване на двоен и коренно различен стандарт на възнагражденията при заплащане на правна помощ/приложима в случаите на материална затрудненост/ и заплащане на правна помощ на материално затруднени лица но по закона за адвокатурата. Извън това нормативното определяне на размера на едно възнаграждение, чиято същност следва да бъде подчинена на правилата на свободно договаряне при това с автоматизъм,СЕС е квалифицирал ясно като антиконкурентна постановка и е задължил националният съдия да отказва присъждането на обезщетения в такъв размер под риск от нарушение на правото на ЕС/виж решение от 25 януари,2024г. по дело C-438/22, „Ем акаунт БГ“ ЕООД, ECLI:EU:C:2024:71/.

В този смисъл и като приема,че правната помощ не е следвало да бъде оказвана в хипотезата на чл.38 ал.1 т.2 ЗАДв., тъй като жалбоподателката не е материално затруднено лице, но независимо от това правна помощ все пак е оказана, както и ,че нормата на чл.38 ал.2 от ЗАДв. препращаща към Наредба № 1/2004г. е в противоречие на правото на ЕС и като такава не следва да се прилага, то съдът следва да определи възнаграждението с оглед фактическата и равна сложност на спора.

Процесният спор се е развил и приключил в рамките на едно съдебно заседание,същият не предполага никакви фактически установявания, всъщност – спор по фактите не е налице между страните, а само по правото. Успоредно с това е налице практика на ВАС в аналогични хипотези,което позволява делото да не квалифицира като дело с фактическа и правна сложност.

Поради това, дължимото възнаграждение на адв. Б. съдът определя на 150 лева.



Поради това и на основание чл.118 ал.3 КСО вр. чл. 172 ал.2 предл. второ АПК,Административен съд София-град,74 състав,

**РЕШИ:**

**ОТМЕНЯ** Решение № 2153-21-251/10.10.2024г. на директора на ТП на НОИ – С..

**ИЗПРАЩА** на директора на ТП на НОИ преписката по жалба вх. № 1012-21-1100 от 30.09.2024г. на В. С. срещу Разпореждане № [ЕГН]/65 от 23.08.2024г на длъжностно лице по пенсионно осигуряване за ново произнасяне съобразно указанията по тълкуване и прилагане на закона изложени в мотивите на настоящото решение.

**ОСЪЖДА** Национален осигурителен институт да заплати на адв. Х. Б., ЛН:[ЕГН] сумата от 150/сто и петдесет/ лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВАС, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Съдия: